HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

6 noiembrie 2008 *

În cauza C-155/07,

având ca obiect o acțiune în anulare formulată în temeiul articolului 230 CE, introdusă la 19 martie 2007,

Parlamentul European, reprezentat de domnii R. Passos și A. Baas, precum și de doamna D. Gauci, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

reclamant,

împotriva

Consiliului Uniunii Europene, reprezentat de doamnele M. Arpio Santacruz și M. Sims, precum și de domnul D. Canga Fano, în calitate de agenți,

pârât,

* Limba de procedură: franceza.

susținut de:

Comisia Comunităților Europene, reprezentată de domnii A. Aresu și F. Dintilhac, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

intervenientă,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din domnul A. Rosas, președinte de cameră, domnii A. Ó Caoimh (raportor), J. N. Cunha Rodrigues, J. Klučka și A. Arabadjiev, judecători,

avocat general: doamna J. Kokott,
grefier: domnul M.-A. Gaudissart, șef de unitate,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 14 mai 2008,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 26 iunie 2008,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin cererea sa, Parlamentul European solicită Curții, pe de o parte, anularea Deciziei 2006/1016/CE a Consiliului din 19 decembrie 2006 privind acordarea unei garanții comunitare Băncii Europene de Investiții în cazul pierderilor rezultate din împrumuturi și garanții la împrumuturi acordate unor proiecte din afara Comunității (JO L 414, p. 95, Ediție specială, 01/vol. 7, p. 176, denumită în continuare „decizia atacată") și, pe de altă parte, în cazul în care Curtea ar anula această decizie, menținerea efectelor sale până la momentul adoptării unei noi decizii.

Istoricul cauzei și procedura în fața Curții

2 La 22 iunie 2006, Comisia Comunităților Europene a adoptat o propunere care se află la originea deciziei atacate. Această propunere menționa ca temei juridic articolul 181 A CE.

3 La 30 noiembrie 2006, Parlamentul European a adoptat o rezoluție cuprinzând avizul referitor la propunerea menționată, al cărei amendament nr. 1 avea ca obiect adăugarea articolului 179 CE ca temei juridic. Parlamentul European invita Comisia să o modifice în consecință, potrivit articolului 250 alineatul (2) CE.

4 Comisia nu și-a modificat propunerea asupra acestui punct și, la 19 decembrie 2006, Consiliul Uniunii Europene a adoptat decizia atacată numai în temeiul articolului 181 A CE.

5 Considerând că decizia menționată ar fi trebuit să fie adoptată de asemenea în temeiul articolului 179 CE, Parlamentul European a formulat prezenta acțiune în anulare.

6 Prin Ordonanța președintelui Curții din 10 octombrie 2007, a fost admisă cererea de intervenție în susținerea concluziilor Consiliului formulată de Comisie.

7 Prin Ordonanța președintelui Curții din 25 octombrie 2007, cererea de intervenție depusă de Banca Europeană de Investiții (BEI) a fost respinsă, pentru motivul că aceasta nu figurează printre instituțiile Comunității Europene enumerate limitativ la articolul 7 alineatul (1) CE.

Cadrul juridic

8 Considerentul (3) al deciziei atacate are următorul cuprins:

„În scopul sprijinirii acțiunii externe a Uniunii Europene fără a afecta cota de credit a BEI, ar trebui să i se ofere Băncii Europene de Investiții o garanție bugetară comunitară pentru operațiuni efectuate în afara Comunității. […]”

9 Considerentul (4) al acestei decizii prevede că garanția comunitară ar trebui să acopere pierderile rezultate din împrumuturi și garanții la împrumuturi pentru proiectele de investiții eligibile pentru finanțare ale BEI desfășurate în țările vizate de Regulamentul (CE) nr. 1085/2006 al Consiliului din 17 iulie 2006 de instituire a unui instrument de asistență pentru preaderare (IPA) (JO L 210, p. 82, Ediție specială, 11/vol. 47, p. 134), de Regulamentul (CE) nr. 1638/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 octombrie 2006 de stabilire a dispozițiilor generale privind instituirea unui instrument european de vecinătate și de parteneriat (JO L 310, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 50, p. 164) și de Regulamentul (CE) nr. 1905/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2006 de stabilire a unui instrument de finanțare a cooperării pentru dezvoltare (JO L 378, p. 41, Ediție specială, 11/vol. 51, p. 232), în cazul în care împrumutul sau garanția la împrumut a fost acordată în temeiul unui acord semnat care nu este nici expirat, nici anulat.

10 Conform considerentului (7) din decizia menționată:

„Din 2007, relațiile externe ale [Uniunii] vor fi sprijinite și prin noile instrumente financiare, precum IPA, [instrumentul european de vecinătate și de parteneriat], [instrumentul de finanțare a cooperării pentru dezvoltare] și instrumentul pentru stabilitate [instituit prin Regulamentul (CE) nr. 1717/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 noiembrie 2006 (JO L 327, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 50, p. 215)]."

11 Considerentul (8) al deciziei atacate prevede următoarele:

„Operațiunile de finanțare ale BEI ar trebui să fie în concordanță cu politicile externe ale [Uniunii] și să le sprijine, inclusiv obiectivele regionale specifice. Prin asigurarea coerenței globale cu acțiunile [Uniunii], finanțarea BEI ar trebui să fie complementară cu politicile, programele și instrumentele de asistență comunitară corespunzătoare din diferite regiuni. […]"

12 Considerentele (12), (13) și (14) ale deciziei menționate au următorul conținut:

„(12) Finanțarea BEI din țările din Asia și America Latină se va alinia progresiv la strategia de cooperare a [Uniunii] din aceste regiuni și va fi complementară instrumentelor finanțate prin resurse bugetare comunitare. BEI ar trebui să depună eforturi pentru a-și extinde în mod progresiv activitățile într-un număr mai mare de țări din aceste regiuni, inclusiv în țările mai puțin prospere. […]

(13) În Asia Centrală, BEI ar trebui să pună accentul pe proiectele mari din domeniul aprovizionării și al transportului de energie cu implicații transfrontaliere. […]

(14) Pentru a completa activitățile desfășurate de către BEI în cadrul Acordului de la Cotonou pentru țările [din Africa, zona Caraibelor și Pacific (ACP)], în Africa de Sud, BEI ar trebui să pună accentul pe proiectele de infrastructură de interes public […] și pe sprijinirea sectorului privat, inclusiv [întreprinderile mici și mijlocii]. […]”

13 Articolul 1 din decizia atacată, intitulat „Garanție și plafoane”, prevede la alineatul (1):

„Comunitatea acordă Băncii Europene de Investiții (BEI) o garanție generală („garanție comunitară”) pentru plățile neîncasate de către BEI, dar datorate către aceasta, referitoare la împrumuturi și garanții la împrumuturi pentru proiecte de investiții eligibile pentru o finanțare BEI care se desfășoară în țări vizate de prezenta decizie, atunci când finanțarea sau garanția la împrumut a fost acordată în conformitate cu un acord semnat care nu este nici expirat, nici anulat […] și care a fost acordată […] în sprijinul realizării obiectivelor corespunzătoare de politică externă ale Uniunii Europene.”

14 Articolul 2 din această decizie, intitulat „Țări vizate”, prevede:

„(1) Lista țărilor eligibile sau potențial eligibile pentru o finanțare din partea BEI cu garanție comunitară este prevăzută în anexa I.

(2) Pentru țările menționate în anexa I și marcate cu un asterisc (*) și pentru alte țări care nu figurează în anexa I, eligibilitatea țării în cauză pentru o finanțare din partea BEI cu garanție comunitară este hotărâtă de la caz la caz de către Consiliu în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 181 A alineatul (2) din [Tratatul CE].

[…]

(4) În cazul în care există preocupări grave în ceea ce privește situația economică sau politică dintr-o anumită țară, Consiliul poate decide suspendarea oricărei noi finanțări a BEI ce beneficiază de garanție comunitară în țara respectivă în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 181 A alineatul (2) din tratat.”

15 Articolul 3 din decizia menționată este intitulat „Consecvența cu politicile Uniunii Europene”. Potrivit alineatului (1) al acestuia, „[c]onsecvența acțiunilor externe ale BEI cu obiectivele de politică externă ale Uniunii Europene este consolidată în vederea maximizării sinergiilor dintre finanțarea BEI și resursele bugetare ale Uniunii Europene”.

16 Alineatul (2) al articolului 3 are următorul cuprins:

„Cooperarea se desfășoară în mod diferențiat pe regiuni, luând în considerare rolul BEI, precum și politicile Uniunii Europene în fiecare regiune.”

17 Anexa I la decizia atacată cuprinde, potrivit articolului 2 din aceasta, o listă de țări care au vocația să beneficieze de finanțări din partea BEI cu garanție comunitară prevăzută conform următoarei nomenclaturi:

„A. ȚĂRI AFLATE ÎN FAZA DE PREADERARE

1. Țări candidate

[…]

2. Potențiale țări candidate

[…]

B. ȚĂRI VIZATE DE POLITICA DE VECINĂTATE ȘI DE PARTENERIAT

1. Țări mediteraneene

[…]

2. Europa de Est, Caucazul de Sud și Rusia

[…]

C. ASIA ȘI AMERICA LATINĂ

1. America Latină

[…]

2. Asia

Asia (fără Asia Centrală):

[…]

Asia Centrală:

[…]

D. AFRICA DE SUD

Africa de Sud.”

Cu privire la acțiune

Argumentele părților

Argumentele Parlamentului European

18 Potrivit Parlamentului European, din formularea deciziei atacate reiese că aceasta este un instrument de politică externă care include atât cooperarea cu țări în curs de dezvoltare, cât și cu țări care nu sunt în curs de dezvoltare. Potrivit acestuia, din moment ce cooperarea cu țările în curs de dezvoltare se află în mod exclusiv sub

incidența titlului XX din tratat, intitulat „Cooperarea pentru dezvoltare”, articolul 179 CE trebuie adăugat ca temei juridic al acestei decizii.

19 Parlamentul European subliniază, printre altele, că majoritatea regiunilor vizate prin decizia menționată sunt constituite din „țări în curs de dezvoltare” potrivit clasificării Organizației de Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE) și clasificării Băncii Mondiale și că majoritatea țărilor în cauză – în special țările mediteraneene care țin de politica de vecinătate și de parteneriat, țările din Asia și din America Latină, precum și Africa de Sud – sunt astfel de țări. Decizia atacată s-ar înscrie, prin urmare, în obiectivele articolului 177 CE, printre care „dezvoltarea economică și socială durabilă a țărilor în curs de dezvoltare”.

20 Faptul că decizia atacată vizează de asemenea țări terțe care nu sunt țări în curs de dezvoltare nu ar implica necesitatea adoptării acestei decizii numai în temeiul articolului 181 A CE. Într-adevăr, rațiunea de a exista a acestui articol, introdus prin Tratatul de la Nisa, ar fi aceea de a stabili un temei juridic specific pentru programele autonome din domeniile financiar și tehnic, precum și pentru acorduri orizontale cu țări terțe care nu sunt țări în curs de dezvoltare.

21 Parlamentul European susține de asemenea că neincluderea articolului 179 CE ca temei juridic al deciziei atacate permite Consiliului să adopte, în temeiul articolului 2 alineatele (2) și (4) din acesta, decizii individuale privind una sau mai multe țări în curs de dezvoltare, în temeiul articolului 181 A CE, ceea ce ar constitui o încălcare a tratatului.

22 Potrivit Parlamentului European, excluderea acțiunilor de cooperare economică, financiară și tehnică din domeniul de aplicare al cooperării pentru dezvoltare ar implica excluderea majorității instrumentelor întemeiate pe articolul 179 CE, având ca rezultat faptul că această dispoziție ar fi lipsită de o mare parte din conținutul său.

23 În plus, Parlamentul European este de părere că alegerea temeiului juridic trebuie să se realizeze pe baza unui criteriu geografic, ținând cont de țările cu care Comunitatea cooperează în temeiul actului comunitar respectiv. Astfel, articolele 179 CE și 181 A CE s-ar aplica în funcție de țările beneficiare ale acestui act, indiferent de aspectul dacă există un obiect principal și un obiect secundar. Într-adevăr, în măsura în care urmărirea obiectivelor prevăzute la articolul 177 CE se transpune în practică printr-o cooperare economică și financiară cu țările în curs de dezvoltare, articolele 179 CE și 181 A CE ar putea urmări obiective similare, deși referitor la țări destinatare diferite.

24 În subsidiar, Parlamentul European susține că decizia atacată urmărește simultan obiectivele menționate la articolele 181 A CE și 179 CE, întrucât constituie o măsură de cooperare economică atât cu țările în curs de dezvoltare, cât și cu alte țări terțe. Prin urmare, utilizarea unui dublu temei juridic ar fi justificată în măsura în care cooperarea cu țările în curs de dezvoltare ar face parte în mod indisolubil din finalitatea acestei decizii.

Argumentele Consiliului

25 Potrivit Consiliului, articolul 181 A CE constituie temeiul juridic corespunzător și suficient al deciziei atacate. Pe de altă parte, dorința unei instituții de a participa în mod mai intens la adoptarea unui act determinat nu ar avea efecte asupra alegerii temeiului juridic al acestuia.

26 Consiliul consideră că, din examinarea obiectivului și a conținutului deciziei atacate, reiese că aceasta are drept scop unic stabilirea unei acțiuni de cooperare financiară cu țări terțe prin intermediul unui instrument comunitar.

27 Decizia ar intra în domeniul de aplicare al articolului 181 A CE, întrucât, în această privință, nu ar face nicio distincție între țările terțe vizate după cum acestea sunt sau nu sunt în curs de dezvoltare. Faptul că operațiunile de finanțare ale BEI trebuie să fie coerente cu politica externă a Uniunii și să vină în completarea politicilor de ajutor implică, în opinia Consiliului, ca acestea să fie coerente cu politica de dezvoltare a Comunității, după cum impune articolul 181 A alineatul (1) primul paragraf CE.

28 În schimb, împrejurarea că decizia atacată prevede ca aplicarea sa să fie coerentă cu politica de dezvoltare sau să producă efecte care încurajează dezvoltarea nu ar fi suficientă pentru a justifica adoptarea acesteia și în temeiul articolului 179 CE. Aceeași ar fi situația în ceea ce privește faptul că lista de țări eligibile sau potențial eligibile care figurează în anexa I la această decizie include țări în curs de dezvoltare, întrucât, potrivit alineatelor (1) și (2) ale acestui articol, contribuțiile BEI în temeiul articolului menționat sunt realizate fără a aduce atingere celorlalte dispoziții ale tratatului.

29 Consiliul a precizat în ședință că, în opinia sa, caracterul indirect al relației dintre garanția comunitară și țările în curs de dezvoltare constituie motivul decisiv pentru care decizia atacată nu ar trebui să se întemeieze și pe articolul 179 CE.

Argumentele Comisiei

30 Comisia consideră că domeniul de aplicare al articolelor 179 CE și 181 A CE se bazează atât pe un criteriu geografic (țările în curs de dezvoltare pentru titlul XX din tratat și țările terțe pentru titlul XXI), cât și pe un criteriu material [cele trei obiective prevăzute la articolul 177 alineatul (1) CE pentru titlul XX din tratat și acțiunile de cooperare economică, financiară și tehnică pentru titlul XXI din acesta].

31 Comisia contestă ceea ce aceasta consideră o interpretare strict geografică a domeniului de aplicare al articolului 181 A CE pe care ar invoca-o Parlamentul European. Această interpretare nu ar fi întemeiată în raport cu textul titlurilor XX și XXI din tratat. Într-adevăr, în ceea ce privește titlul XXI, criteriul geografic s-ar referi la toate țările terțe, inclusiv, eventual, la țările în curs de dezvoltare. Prin urmare, articolul 181 A CE s-ar putea aplica unor țări în curs de dezvoltare în lipsa unei formulări mai restrictive a titlului în care este inclus și a alineatului (1) al acestuia. Potrivit Comisiei, argumentarea Parlamentului European nu ține seama de formularea „[f]ără a aduce atingere celorlalte dispoziții ale prezentului tratat", folosită la articolul 179 alineatul (1) CE.

32 Comisia susține de asemenea că decizia atacată este un instrument financiar care se aplică în primul rând la nivelul intern al Comunității. Această decizie nu ar reprezenta temeiul juridic al operațiunilor de finanțare ale BEI în beneficiul țărilor terțe, care ar fi în primul rând articolul 18 alineatul (1) din Protocolul privind Statutul BEI anexat la tratat.

33 Comisia, precum Consiliul, reamintește că articolul 181 A CE prevede că acțiunile de cooperare economică, financiară și tehnică în afara Comunității întreprinse în temeiul acestui articol „sunt […] coerente cu politica de dezvoltare a Comunității". Prin urmare, potrivit Comisiei, autorii tratatului considerau că măsurile întemeiate pe articolul 181 A CE pot avea un efect în favoarea dezvoltării, inclusiv a aceleia a țărilor în curs de dezvoltare. Ca răspuns la o întrebare adresată de Curte în ședință, Comisia a susținut că, chiar pentru acordarea unei garanții către BEI privind operațiuni legate de țări care ar fi toate țări în curs de dezvoltare în sensul tratatului, temeiul juridic corespunzător ar fi articolul 181 A CE, întrucât această garanție nu ar fi decât în mod indirect în beneficiul acestor țări, prin intermediul unor împrumuturi care sunt acordate de BEI potrivit propriilor proceduri interne și pe baza Protocolului privind Statutul BEI.

Aprecierea Curții

Observații introductive

34 Potrivit unei jurisprudențe constante, alegerea temeiului juridic al unui act comunitar trebuie să fie fondată pe elemente obiective, care pot fi supuse controlului jurisdicțional, printre care figurează în special finalitatea și conținutul actului (a se vedea în acest sens, în special, Hotărârea din 11 iunie 1991, Comisia/Consiliul, cunoscută sub numele „Dioxid de titan", C-300/89, Rec., p. I-2867, punctul 10, și Hotărârea din 29 aprilie 2004, Comisia/Consiliul, C-338/01, Rec., p. I-4829, punctul 54), iar nu în funcție de temeiul juridic reținut pentru adoptarea altor acte comunitare care prezintă, dacă este cazul, caracteristici similare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 februarie 1988, Regatul Unit/Consiliul, 131/86, Rec., p. 905, punctul 29, și Hotărârea din 20 mai 2008, Comisia/Consiliul, C-91/05, Rep., p. I-3651, punctul 106). Pe de altă parte, când în tratat există o dispoziție mai specifică ce poate constitui temeiul juridic al actului în cauză, aceasta trebuie să se întemeieze pe dispoziția respectivă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 aprilie 2004, Comisia/Consiliul, citată anterior, punctul 60, și Hotărârea din 26 ianuarie 2006, Comisia/Consiliul, C-533/03, Rec., p. I-1025, punctul 45).

35 Dacă, prin analizarea unei măsuri, se dovedește că aceasta urmărește o dublă finalitate sau că are două componente și dacă una dintre aceste finalități sau componente poate fi identificată ca fiind principală, iar cealaltă nu este decât accesorie, actul trebuie să aibă un temei juridic unic, și anume temeiul impus de finalitatea sau de componenta principală ori preponderentă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 martie 1993, Comisia/Consiliul, C-155/91, Rec., p. I-939, punctele 19 și 21, Hotărârea din 30 ianuarie 2001, Spania/Consiliul, C-36/98, Rec., p. I-779, punctul 59, Hotărârea din 29 aprilie 2004, Comisia/Consiliul, citată anterior, punctul 55, precum și Hotărârea din 20 mai 2008, Comisia/Consiliul, citată anterior, punctul 73).

36 Cu privire la o măsură care urmărește simultan mai multe obiective sau care are mai multe componente ce sunt legate în mod indisolubil, fără ca vreuna să fie accesorie în raport cu alta, Curtea a decis că, dacă astfel sunt aplicabile dispoziții diferite din tratat, în mod excepțional, o astfel de măsură trebuie să fie adoptată pe baza diferitelor

temeiuri juridice corespunzătoare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 septembrie 2003, Comisia/Consiliul, C-211/01, p. I-8913, punctul 40, și Hotărârea din 20 mai 2008, Comisia/Consiliul, citată anterior, punctul 75).

37 Cu toate acestea, Curtea a hotărât în special la punctele 17-21 din Hotărârea „Dioxid de titan", citată anterior, că se exclude utilizarea unui dublu temei juridic atunci când procedurile prevăzute pentru cele două temeiuri juridice sunt incompatibile (a se vedea de asemenea, în acest sens, Hotărârea din 25 februarie 1999, Parlamentul European/Consiliul, C-164/97 și C-165/97, Rec., p. I-1139, punctul 14, Hotărârea din 29 aprilie 2004, Comisia/Consiliul, citată anterior, punctul 57, precum și Hotărârile din 10 ianuarie 2006, Comisia/Consiliul, C-94/03, Rec., p. I-1, punctul 52, și Comisia/Parlamentul European și Consiliul, C-178/03, Rec., p. I-107, punctul 57).

38 În lumina acestor considerații trebuie să se determine dacă decizia atacată a putut fi în mod legal adoptată numai pe temeiul juridic al articolului 181 A CE. În acest scop, în primul rând trebuie să se analizeze raporturile dintre, pe de o parte, articolul 179 CE, care este inclus în titlul XX din tratat, și, pe de altă parte, articolul 181 A CE, care face parte din titlul XXI din acesta, înainte de a examina dacă finalitatea și conținutul acestei decizii intră, astfel cum susține Parlamentul European, în domeniul de aplicare al acestor două articole. Dacă se dovedește că aceasta este situația, va trebui să se examineze care era temeiul juridic corespunzător pentru adoptarea deciziei menționate.

Cu privire la delimitarea domeniilor titlurilor XX și XXI din tratat

39 Este adevărat că, după cum subliniază Comisia, în sens literal, termenul „țări terțe" utilizat la articolul 181 A CE este suficient de cuprinzător pentru a include atât țările în curs de dezvoltare, cât și alte țări terțe. Totuși, din aceasta nu s-ar putea deduce, fără a restrânge domeniul de aplicare al articolului 179 CE, că orice acțiune de cooperare economică, financiară și tehnică cu țări în curs de dezvoltare în sensul articolului 177 CE poate fi inițiată numai în temeiul articolului 181 A CE.

40 Într-adevăr, chiar dacă numai articolul 181 A CE vizează în mod explicit „cooperare[a] economică, financiară și tehnică”, în timp ce articolul 179 CE nu se referă, în general, decât la „măsuri”, nu este mai puțin adevărat că o astfel de cooperare poate constitui, potrivit condițiilor sale, o formă tipică de cooperare pentru dezvoltare. Este cert că BEI acționează în principal în cadrul cooperării economice, financiare și tehnice. Or, la articolul 179 CE coroborat cu articolul 177 CE se prevede că BEI contribuie, conform condițiilor prevăzute în statutul său, la punerea în aplicare a măsurilor necesare urmăririi obiectivelor politicii Comunității în materie de cooperare pentru dezvoltare. Astfel, punctul 119 din declarația comună a Consiliului și a reprezentanților guvernelor statelor membre reuniți în cadrul Consiliului, al Parlamentului European și al Comisiei privind politica de dezvoltare a Uniunii Europene intitulată „Consensul european [pentru dezvoltare]” (JO 2006, C 46, p. 1) prevede că BEI „joacă un rol din ce în ce mai important în privința punerii în aplicare a dreptului comunitar prin intermediul investițiilor în întreprinderi private și publice în țări în curs de dezvoltare”.

41 Pe de altă parte, articolul 181 A CE începe cu termenii „[f]ără a aduce atingere celorlalte dispoziții ale prezentului tratat, în special celor ale titlului XX”. Acești termeni sugerează că titlul XX este specific cooperării pentru dezvoltare.

42 Desigur, astfel cum amintesc Consiliul și Comisia, articolul 179 CE începe de asemenea cu termenii „[f]ără a aduce atingere celorlalte dispoziții ale prezentului tratat”.

43 Cu toate acestea, trebuie să se observe, pe de o parte, că, după cum subliniază Parlamentul European în notele scrise, articolul 179 CE a fost formulat într-o perioadă în care nu exista încă articolul 181 A CE, titlul XXI în care este inclus acest din urmă articol nefiind introdus în tratat decât cu ocazia modificării acestuia prin Tratatul de la Nisa. Înainte de intrarea în vigoare a articolului 181 A CE și în măsura în care nu era vorba de instrumente comunitare care să aparțină altor politici, Comunitatea adopta măsuri și încheia acorduri de cooperare cu țări terțe care nu erau țări în curs de

dezvoltare în temeiul articolului 235 din Tratatul CE (devenit articolul 308 CE) în lipsa unui temei juridic specific. Includerea în tratat a titlului XXI a instituit, prin urmare, un temei juridic specific pentru acest tip de cooperare și a simplificat procedura de adoptare a inițiativelor comunitare în acest domeniu, înlocuind unanimitatea impusă de articolul 308 CE cu majoritatea calificată în cadrul Consiliului.

44 Pe de altă parte, rezerva conținută în articolul 179 CE este mai puțin specifică decât cea cuprinsă în articolul 181 A CE, care vizează în mod explicit titlul XX din tratat.

45 În aceste condiții, rezerva cuprinsă în articolul 181 A CE privind titlul XX din tratat se aplică cu prioritate în raport cu cea din articolul 179 CE.

46 Această interpretare nu ar putea fi infirmată de argumentarea Comisiei reluată la punctul 33 din prezenta hotărâre, potrivit căreia măsurile privind politica în domeniul cooperării pentru dezvoltare ar putea fi întemeiate numai pe articolul 181 A CE, cu condiția ca acestea să fie coerente cu această politică, astfel cum rezultă aceasta din titlul XX din tratat. Într-adevăr, prevăzând că acțiunile de cooperare economică, financiară și tehnică „sunt coerente cu politica de dezvoltare a Comunității", articolul 181 A alineatul (1) CE are numai sensul că, în cazul în care adoptă măsuri pe baza articolului 181 A CE, Comunitatea trebuie să asigure menținerea unei coerențe cu ceea ce s-a decis sau s-ar putea decide în temeiul articolului 179 CE. O astfel de analiză este confirmată de articolul 178 CE, potrivit căruia Comunitatea ține seama de obiectivele menționate la articolul 177 CE în politicile pe care le pune în aplicare și care sunt susceptibile de a afecta țările în curs de dezvoltare.

47 Prin urmare, în măsura în care articolul 181 A CE se aplică fără a aduce atingere titlului XX din Tratatul CE privind cooperarea pentru dezvoltare, acest articol nu are vocația să constituie temeiul juridic al măsurilor care urmăresc obiectivele cooperării pentru dezvoltare în sensul titlului XX, prevăzute la articolul 177 CE.

48 Fără a fi necesar să se pronunțe în speță asupra aspectului dacă o acțiune de cooperare economică, financiară sau tehnică cu țări în curs de dezvoltare ar putea, în măsura în care aceasta nu ar urmări astfel de obiective, să aibă drept temei juridic unic articolul 181 A CE, se impune examinarea conținutului și a finalității deciziei atacate.

Cu privire la conținutul deciziei atacate

49 Potrivit articolului 1 alineatul (1), decizia atacată acordă BEI o garanție bugetară pentru plățile neîncasate referitoare la operațiunile de finanțare desfășurate de aceasta în țările vizate de prezenta decizie atunci când finanțările au fost acordate în sprijinul realizării obiectivelor de politică externă ale Uniunii Europene.

50 Potrivit articolului 2 alineatul (1) din decizia atacată, lista țărilor eligibile sau potențial eligibile pentru o finanțare din partea BEI cu garanție comunitară este prevăzută în anexa I la această decizie. Această listă este divizată în patru grupe cuprinzând țări aflate în faza de preaderare, țări vizate de politica de vecinătate și de parteneriat, Asia și America Latină și, respectiv, Africa de Sud.

51 Parlamentul European susține că majoritatea țărilor menționate în această anexă sunt „țări în curs de dezvoltare", potrivit clasificărilor realizate în acest sens de OCDE, precum și de Banca Mondială. Consiliul și Comisia nu au formulat obiecții împotriva acestor clasificări.

52 În această privință, trebuie reamintit de la bun început că noțiunea „țări în curs de dezvoltare" utilizată în titlul XX din tratat nu este definită de acesta. Desigur, astfel cum rezultă atât din răspunsurile orale ale părților la o întrebare adresată de Curte în ședință, cât și din a doua notă de subsol a declarației comune menționate la punctul 40 din prezenta hotărâre, în practica comunitară se acordă o importanță deosebită listei de beneficiari ai ajutorului public pentru dezvoltare, adoptată de Comitetul de ajutor pentru dezvoltare din cadrul OCDE. Cu toate acestea, nu este mai puțin adevărat că noțiunea de țări în curs de dezvoltare trebuie să facă obiectul unei interpretări

comunitare autonome. Acest lucru se impune ținând seama și de faptul că această categorie de țări este dinamică, în sensul că are vocația să se modifice în funcție de evenimente puțin previzibile.

53 Cu toate acestea, în speță, este suficient să se sublinieze că este cert că o mare parte, chiar majoritatea țărilor enumerate pe lista țărilor eligibile anexată la decizia atacată au vocația de a fi incluse în această noțiune, oricare ar fi sensul său precis.

54 În aceste condiții, nu s-ar putea exclude, contrar susținerilor Consiliului și Comisiei, ca stabilirea unei acțiuni de cooperare financiară cu țări terțe în temeiul deciziei atacate să poată fi inclusă în domeniul cooperării pentru dezvoltare în sensul titlului XX din tratat.

55 Într-adevăr, astfel cum susțin Parlamentul European și Comisia, partenerii BEI din cadrul unui proiect beneficiază, prin garanția comunitară, de împrumuturi cu dobânzi mai favorabile care pot constitui măsuri de ajutor. Or, articolul 179 alineatul (2) CE prevede că BEI susține politica de cooperare pentru dezvoltare desfășurată de Comunitate. Prin urmare, faptul că activitatea BEI constă în principal în acordarea de credite rambursabile, și nu de subvenții, nu s-ar putea opune posibilității de a califica o parte din finanțarea sa drept ajutor pentru dezvoltare.

56 În acest context, trebuie subliniat de asemenea că, în temeiul articolului 2 alineatul (2) din decizia atacată, Consiliul poate decide, de la caz la caz, cu privire la acordarea garanției comunitare pentru finanțări ale BEI în legătură cu anumite țări, inclusiv țări care nu figurează în anexa I la această decizie. Pe de altă parte, potrivit articolului 2 alineatul (4) din aceasta, Consiliul poate decide suspendarea oricărei noi finanțări a BEI ce beneficiază de garanția respectivă, dacă sunt îndeplinite anumite condiții. Or, nu se

poate exclude ca deciziile Consiliului adoptate în aplicarea articolului 2 alineatul (2) sau (4) din decizia atacată să vizeze țări în curs de dezvoltare. Totuși, potrivit acestor dispoziții, deciziile menționate sunt adoptate conform procedurii prevăzute la articolul 181 A CE, indiferent dacă este sau nu este vorba de țări în curs de dezvoltare în sensul titlului XX din tratat.

Cu privire la finalitatea deciziei atacate

57 Deși este cert că decizia atacată se înscrie în perspectiva unei cooperări financiare cu țări terțe prin intermediul unui instrument financiar comunitar, Parlamentul European nu este de acord cu Consiliul și cu Comisia în ceea ce privește consecințele care trebuie deduse din această constatare.

58 Parlamentul European susține că, în măsura în care vizează țări în curs de dezvoltare, decizia atacată urmărește obiectivele articolului 177 CE, în special promovarea dezvoltării economice și sociale durabile. Consiliul se opune acestei teze, fără a indica totuși care ar fi, în mod alternativ, finalitatea acestei decizii în raport cu țările în curs de dezvoltare în sensul articolului XX din tratat.

59 În această privință, spre deosebire de ceea ce consideră Consiliul și Comisia, descrierea realizată la punctul 57 din prezenta hotărâre face trimitere mai degrabă la conținutul deciziei atacate decât la finalitatea acesteia. Într-adevăr, din această decizie reiese că acordarea garanției comunitare urmărește obiective ce reprezintă mai mult decât o măsură care nu vizează decât în mod subsidiar cooperarea pentru dezvoltare. Astfel, în special din considerentul (3) al deciziei menționate reiese că aceasta urmărește să

sprijine acțiunea externă a Uniunii fără a afecta cota de credit a BEI. În plus, potrivit articolului 1 din această decizie, nu se acordă garanția comunitară decât în măsura în care operațiunile de finanțare în cauză au fost hotărâte „în sprijinul realizării obiectivelor corespunzătoare de politică externă ale Uniunii Europene”.

60 După cum a arătat Parlamentul European în ședință, este posibil ca, în lipsa unei astfel de garanții, BEI să nu poată efectua operațiuni de finanțare în țările respective. Într-adevăr, ținând cont de riscurile crescute legate de acordarea de finanțări în anumite țări terțe, cota de credit a BEI ar putea fi afectată de realizarea unor astfel de operațiuni în aceste țări, astfel încât, pentru a evita afectarea acestei cote, BEI ar fi descurajată să le realizeze sau cel puțin obligată să impună pentru aceste operațiuni condiții mult mai puțin avantajoase pentru beneficiarii creditului. Astfel, acordarea garanției comunitare, în urma contribuției acesteia la cota de credit a BEI, favorizează sau chiar face posibilă implicarea acesteia din urmă în țări terțe. Prin urmare, a menține această cotă de credit pare a fi o modalitate necesară realizării obiectivului esențial al acestei decizii, care este acela de a contribui la politica externă a Comunității.

61 Pe de altă parte, presupunând că, după cum au susținut Consiliul și Parlamentul European, prin faptul că permite BEI să supună unor condiții mai favorabile finanțările pe care le acordă acestor țări, garanția comunitară nu produce decât efecte indirecte față de țările terțe vizate prin decizia atacată, această împrejurare nu s-ar opune ca măsura respectivă să se integreze în cadrul politicii Comunității în domeniul cooperării pentru dezvoltare.

62 În plus, spre deosebire de ceea ce susține Comisia, decizia atacată nu ar putea fi considerată în esență o măsură internă a Comunității. Este adevărat că, în primul rând, garanția comunitară își produce efectele în principal în cadrul Comunității, și anume în relațiile dintre BEI și bugetul comunitar. Cu toate acestea, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 59 din prezenta hotărâre, această garanție nu constituie obiectivul

acestei decizii, ci mijlocul ales pentru atingerea acestui obiectiv, care constă în sprijinirea politicii externe a comunității prin facilitarea și prin consolidarea cooperării financiare cu țările terțe prin intermediul BEI.

63 Or, politica comunitară în domeniul cooperării pentru dezvoltare face parte integrantă din acțiunea externă a Comunității. În plus, în considerentul (8) al deciziei atacate se subliniază că operațiunile de finanțare ale BEI ar trebui să fie în concordanță cu politicile externe ale Uniunii Europene și să le sprijine, inclusiv obiectivele regionale specifice. De asemenea, articolul 3 alineatul (2) din această decizie prevede în mod explicit că cooperarea se desfășoară în mod diferențiat pe regiuni, luând în considerare rolul BEI, precum și politicile Uniunii Europene în fiecare regiune.

64 În această privință, din considerentul (4) al deciziei atacate reiese că garanția comunitară este destinată acoperirii operațiunilor de finanțare ale BEI efectuate în țările vizate în special de instrumentul de finanțare a cooperării pentru dezvoltare și de instrumentul european de vecinătate și de parteneriat. Considerentul (7) al aceleiași decizii menționează de asemenea instrumentul pentru stabilitate instituit prin Regulamentul nr. 1717/2006. Astfel, această decizie urmărește să consolideze acțiunile efectuate în special prin intermediul acestor trei instrumente, care vizează, cel puțin în parte, cooperarea pentru dezvoltare în sensul titlului XX din tratat. Această analiză este confirmată de considerentul (15) al deciziei atacate, care se referă în special la eventuale posibilități de „combinare a finanțării BEI cu resursele bugetare ale [Uniunii], după caz, sub formă de grant, capital de risc și subvenții la dobândă, alături de o asistență tehnică pentru pregătirea proiectelor, punerea în aplicare sau consolidarea cadrului juridic și de reglementare".

65 În plus, obiectivele concrete citate în preambulul deciziei atacate privind diversele regiuni vizate de această decizie corespund, cel puțin în parte, unor obiective tipice ale cooperării pentru dezvoltare. Astfel, din considerentul (12) al deciziei atacate, citat de Parlamentul European în cadrul ședinței, reiese că în Asia și în America Latină – regiuni în care „BEI ar trebui să depună eforturi pentru a-și extinde în mod progresiv activitățile într-un număr mai mare de țări […], inclusiv în țările mai puțin prospere" – finanțarea BEI ar trebui să se concentreze pe proiecte din domeniul durabilității ecologice și al securității energetice, precum și pe sprijinirea continuă a prezenței Uniunii în aceste regiuni prin intermediul investiției străine directe și al transferului de tehnologie și know-how. De asemenea, din considerentele (13) și, respectiv, (14) al deciziei atacate reiese că BEI ar trebui să pună accentul, pe de o parte, în Asia Centrală, pe proiectele

mari din domeniul aprovizionării și al transportului de energie cu implicații transfrontaliere și, pe de altă parte, în Africa de Sud, pe proiectele de infrastructură de interes public și pe sprijinirea sectorului privat, inclusiv întreprinderile mici și mijlocii.

66 În consecință, cooperarea financiară realizată, în temeiul deciziei atacate, prin intermediul garanției comunitare acordate în favoarea BEI urmărește de asemenea, în măsura în care sunt avute în vedere țări în curs de dezvoltare, obiectivele socioeconomice prevăzute la articolul 177 CE, în special dezvoltarea economică și socială durabilă a unor astfel de țări.

67 Din considerațiile de mai sus rezultă că, în măsura în care vizează țările în curs de dezvoltare în sensul titlului XX din tratat, decizia atacată se află în mod exclusiv sub incidența acestui titlu și, prin urmare, a articolului 179 CE. Așadar, această decizie are două componente: una privind cooperarea pentru dezvoltare, care intră sub incidența articolului 179 CE, cealaltă privind cooperarea economică, financiară și tehnică cu țări terțe, altele decât țările în curs de dezvoltare, care intră sub incidența articolului 181 A CE.

Cu privire la raportul dintre componentele deciziei atacate

68 Contrar susținerilor Parlamentului European, constatarea faptului că decizia atacată cuprinde cele două componente descrise la punctul precedent nu este suficientă pentru a concluziona că aceasta ar fi trebuit adoptată pe un dublu temei juridic, constituit din articolele 179 CE și 181 A CE. Într-adevăr, având în vedere jurisprudența citată la punctele 35 și 36 din prezenta hotărâre, trebuie să se determine dacă una dintre componentele acestei decizii poate fi identificată ca fiind principală sau preponderentă,

iar cealaltă drept accesorie ori, dimpotrivă, dacă cele două componente sunt legate în mod indisolubil, fără ca una dintre ele să fie accesorie în raport cu cealaltă.

69 În această privință, trebuie subliniat de la bun început că temeiurile juridice în cauză în speță, și anume articolele 179 CE și 181 A CE, privesc ambele cooperarea cu țări terțe, printre altele la nivel financiar, și că, astfel cum rezultă în special de la punctul 55 din prezenta hotărâre, implicarea BEI în contextul unei cooperări financiare cu țări în curs de dezvoltare face parte integrantă din cooperarea pentru dezvoltare în sensul titlului XX din tratat.

70 De altfel, în speță trebuie să se observe că, în timp ce Consiliul și Comisia invocă faptul că decizia atacată are, pe de o parte, o finalitate și o componentă principale legate aproape în mod exclusiv de articolul 181 A CE și, pe de altă parte, o finalitate și o componentă accesorii legate de articolul 179 CE, acestea nu au fost totuși în măsură să demonstreze sub ce aspect cooperarea economică, financiară și tehnică dintre Comunitate și țările terțe în curs de dezvoltare ar fi atât de îndepărtată de cooperarea pentru dezvoltare în sensul articolului XX din tratat încât această decizie – chiar în măsura în care cooperarea avută în vedere în aceasta privește țări în curs de dezvoltare – ar avea o finalitate și o componentă principale sau preponderente care nu au legătură cu cooperarea pentru dezvoltare în sensul titlului XX.

71 Într-adevăr, decizia atacată vizează consolidarea cooperării financiare atât cu țările în curs de dezvoltare, cât și cu alte state terțe prin intermediul garanției comunitare acordate în beneficiul BEI. Această decizie privește, prin urmare, acțiuni de o natură similară care nu se deosebesc decât în funcție de regiunile și de țările vizate. Or, astfel cum rezultă din cuprinsul punctelor 77 și 78 din concluziile avocatului general, ar fi aleatoriu sau chiar arbitrar să se încerce identificarea unei componente geografice preponderente în decizia menționată. Acest lucru este adevărat cu atât mai mult în considerarea caracterului evolutiv al categoriilor de țări în curs de dezvoltare în sensul

titlului XX din tratat și având în vedere posibilitatea Consiliului, prevăzută la articolul 2 alineatul (2) din aceeași decizie, de a decide, de la caz la caz, în legătură cu eligibilitatea țărilor care nu sunt menționate în anexa I la decizia atacată pentru a obține o finanțare de la BEI cu garanție comunitară.

72 Din considerațiile de mai sus reiese că, sub aspectul conținutului și al finalității deciziei atacate, aceasta are componente care sunt în mod indisolubil legate, ce intră sub incidența articolului 179 CE, pe de o parte, și a articolului 181 A CE, pe de altă parte, fără a fi posibilă identificarea unei finalități sau a unei componente principale ori preponderente. În consecință, în aplicarea jurisprudenței amintite la punctul 36 din prezenta hotărâre, trebuie să se concluzioneze că, în principiu, decizia trebuia adoptată în temeiul acestor două articole, cu excepția cazului în care o astfel de combinație a temeiurilor juridice ar fi exclusă în sensul jurisprudenței amintite la punctul 37 din prezenta hotărâre, fapt care trebuie examinat.

Cu privire la compatibilitatea procedurilor

73 Invitate de Curte să își exprime punctul de vedere în ședință în legătură cu aspectul dacă procedurile prevăzute la articolul 179 CE și, respectiv, la articolul 181 A CE sunt compatibile, toate părțile au răspuns în sens afirmativ, arătând că anumite măsuri au fost deja adoptate de legiuitorul comunitar în temeiul celor două articole.

74 În această privință, trebuie reamintit totuși că, astfel cum reiese din jurisprudența citată la punctul 34 din prezenta hotărâre, alegerea temeiului juridic al unui act nu se poate face în funcție de temeiul juridic reținut pentru adoptarea altor acte comunitare care prezintă, dacă este cazul, caracteristici similare.

75 După cum se amintește la punctul 37 din prezenta hotărâre, se exclude utilizarea unui dublu temei juridic atunci când procedurile prevăzute pentru cele două temeiuri juridice sunt incompatibile.

76 În speță, trebuie subliniat că, spre deosebire de situația care a condus la pronunțarea Hotărârii „Dioxid de titan", citată anterior, Consiliul hotărăște cu majoritate calificată atât în procedura prevăzută la articolul 179 CE, cât și în cea prevăzută la articolul 181 A CE.

77 Este adevărat că, în cadrul articolului 179 CE, Parlamentul European exercită funcția legislativă prin procedura codeciziei împreună cu Consiliul, în timp ce articolul 181 A CE – unicul temei juridic utilizat pentru adoptarea deciziei atacate – nu prevede decât consultarea Parlamentului European de către Consiliu.

78 Cu toate acestea, trebuie amintită importanța rolului Parlamentului European în procesul legislativ al Comunității. După cum a subliniat deja Curtea, participarea Parlamentului European la acest proces este reflectarea, la nivel comunitar, a unui principiu democratic fundamental, potrivit căruia popoarele participă la exercitarea puterii prin intermediul unei adunări reprezentative (a se vedea în acest sens Hotărârea „Dioxid de titan", citată anterior, punctul 20 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 30 martie 1995, Parlamentul European/Consiliul, C-65/93, Rec., p. I-643, punctul 21).

79 În această privință, spre deosebire de situația în cauza care a condus la pronunțarea Hotărârii „Dioxid de titan", citată anterior, în împrejurările din speță, utilizarea unui dublu temei juridic reprezentat de articolele 179 CE și 181 A CE nu ar fi de natură să aducă atingere drepturilor Parlamentului European (a se vedea în acest sens Hotărârile din 10 ianuarie 2006, citate anterior, Comisia/Consiliul, punctul 54, precum și Comisia/Parlamentul European și Consiliul, punctul 59). Într-adevăr, utilizarea articolului 179 CE ar implica o participare mai importantă a Parlamentului European în măsura în care

acesta prevede adoptarea actului prin procedura numită „codecizie”. În plus, nu s-a susținut în fața Curții că un astfel de temei juridic dublu nu ar fi posibil din punctul de vedere al tehnicii legislative.

80 În plus, concluzia potrivit căreia cumulul articolelor 179 CE și 181 A CE ar fi fost posibil și adecvat în ceea ce privește decizia atacată este susținută de mai multe elemente.

81 În primul rând, după cum rezultă de la punctele 69-72 din prezenta hotărâre, componentele deciziei atacate care privesc, prima, țările în curs de dezvoltare și, a doua, alte țări terțe sunt indisolubile. Într-adevăr, luând în considerare caracterul evolutiv al categoriei de țări în curs de dezvoltare în sensul titlului XX din tratat, precum și cerințele impuse de securitatea juridică, nu ar fi posibil, în practică, să se privilegieze adoptarea paralelă a două acte, unul privind țările în curs de dezvoltare și întemeiat numai pe articolul 179 CE, altul privind țări terțe care nu sunt în curs de dezvoltare și întemeiat numai pe articolul 181 A CE. În al doilea rând, astfel cum reiese de asemenea din cuprinsul acelorași puncte din prezenta hotărâre, nu s-ar putea susține că una dintre aceste componente este accesorie în raport cu cealaltă.

82 În aceste împrejurări, o soluție care, având în vedere diferențele dintre procedurile numite „codecizie” și „consultare” prevăzute la articolul 179 CE și, respectiv, la articolul 181 A CE, ar consta în a privilegia numai temeiul juridic constituit de articolul 179 CE în calitate de temei care implică o participare mai mare a Parlamentului European ar avea drept consecință neincluderea în mod explicit în temeiul juridic ales a cooperării economice, financiare și tehnice cu țări terțe care nu sunt în curs de dezvoltare. Or, într-o asemenea ipoteză, rolul legislativ al Consiliului ar fi, în orice caz, afectat în același mod în care ar fi afectat de utilizarea unui dublu temei juridic, reprezentat de articolele 179 CE și 181 A CE. Pe de altă parte, după cum reiese din cuprinsul punctului 47 din prezenta hotărâre, după cum articolul 181 A CE nu are vocația să constituie temeiul juridic al unor măsuri ce urmăresc obiectivele menționate la articolul 177 CE privind cooperarea pentru dezvoltare în sensul titlului XX din tratat, tot astfel articolul 179 CE nu ar putea în principiu să constituie temeiul unor măsuri de cooperare care nu urmăresc asemenea obiective.

83 Prin urmare, în împrejurările specifice speței, caracterizate în special prin relația de complementaritate dintre titlurile XX și XXI din tratat, precum și prin structura cvasiindependentă a articolelor 179 CE și 181 A CE, procedurile prevăzute la cele două articole nu ar putea fi calificate drept incompatibile.

84 În consecință, trebuie să se concluzioneze că decizia atacată ar fi trebuit să se bazeze, în mod excepțional, pe dublul temei juridic constituit din articolele 179 CE și 181 A CE.

85 Având în vedere considerațiile de mai sus, trebuie, în consecință, să se anuleze decizia atacată în măsura în care aceasta se întemeiază numai pe articolul 181 A CE.

Cu privire la cererea de menținere a efectelor deciziei atacate

86 Parlamentul European, susținut în această privință de Consiliu și de Comisie, solicită Curții, în cazul în care ar anula decizia atacată, să mențină efectele acesteia până la adoptarea unei doi decizii.

87 Potrivit articolului 231 al doilea paragraf CE, Curtea poate, în cazul în care consideră că este necesar, să indice care sunt efectele regulamentului atacat care trebuie considerate irevocabile. O astfel de prevedere poate fi aplicată, prin analogie, și în ceea ce privește o decizie atunci când există motive importante de securitate juridică, comparabile cu cele care intervin în cazul anulării anumitor regulamente, care să justifice exercitarea de

către Curte a competenței conferite, în acest context, de articolul 231 al doilea paragraf CE (a se vedea în acest sens, printre altele, Hotărârea din 26 martie 1996, Parlamentul European/Consiliul, C-271/94, Rec., p. I-1689, punctul 40, Hotărârea din 12 mai 1998, Regatul Unit/Comisia, C-106/96, Rec., p. I-2729, punctul 41, precum și Hotărârea din 28 mai 1998, Parlamentul European/Consiliul, C-22/96, Rec., p. I-3231, punctele 41 și 42).

88 Decizia atacată a intrat în vigoare, potrivit articolului 10 din aceasta, în a treia zi următoare publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, intervenită la 30 decembrie 2006. Este cert că anularea acesteia fără a se menține efectele sale ar putea avea consecințe negative în ceea ce privește cota de credit a BEI și ar fi de natură să dea naștere unor incertitudini prejudiciabile pentru operațiunile de finanțare ale acesteia care sunt în curs sau care urmează să fie efectuate.

89 În aceste condiții, există motive importante de securitate juridică care să justifice admiterea de către Curte a cererii părților de a menține efectele deciziei atacate. Prin urmare, trebuie să se suspende efectele anulării acesteia până la intrarea în vigoare, într-un termen rezonabil, a unei noi decizii. În această privință, s-ar părea că un termen de 12 luni de la pronunțarea prezentei hotărâri poate fi considerat rezonabil.

Cu privire la cheltuielile de judecată

90 Potrivit articolului 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Parlamentul European a solicitat obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată, iar Consiliul a căzut în pretenții, se impune obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată. Comisia, care a intervenit în susținerea concluziilor formulate de Consiliu, suportă, potrivit articolului 69 alineatul (4) primul paragraf din același regulament, propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară și hotărăște:

1) Anulează Decizia 2006/1016/CE a Consiliului din 19 decembrie 2006 privind acordarea unei garanții comunitare Băncii Europene de Investiții în cazul pierderilor rezultate din împrumuturi și garanții la împrumuturi acordate unor proiecte din afara Comunității.

2) Menține efectele Deciziei 2006/1016 în ceea ce privește finanțările Băncii Europene de Investiții acordate până la intrarea în vigoare, într-un termen de 12 luni de la data pronunțării prezentei hotărâri, a unei noi decizii adoptate pe temeiul juridic corespunzător, și anume articolele 179 CE și 181 A CE considerate împreună.

3) Obligă Consiliul Uniunii Europene la plata cheltuielilor de judecată, cu excepția celor efectuate de Comisia Comunităților Europene.

4) Comisia Comunităților Europene suportă propriile cheltuieli de judecată.

Semnături